

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, a pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Németh Kálmán (2092 Budakeszi, József A. u. 60.) ügyvéd és dr. Molnár Attila jogtanácsos által képviselt **Váci Fegyház és Börtön** (2600 Vác, Köztársaság út 62-64.) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2007. december 3. napján kelt 6.P.22.686/2006/38. számú ítélete ellen a felperes 2007. december 29. napján 39. sorszámon előterjesztett és 2008. január 24. napján P/3. sorszámon megindokolt fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

ügyvéd (1145 Budapest, Amerikai út 27. II. 3.) pártfogó ügyvédi díját 7.200 (hétezer-kétszáz) forintban állapítja meg, melyből 6.000 (hat-ezer) forint a munkadíj és 1.200 (ezerkétszáz) forint az áfa. Megkeresi a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a fenti összegű pártfogó ügyvédi díjat fizesse ki.

A pártfogó ügyvédi díjat és a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes eredetileg 2006. január 18. napján előterjesztett keresetében 30.000.000 Ft megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Ennek alapjául azt adta elő, hogy 2005. augusztus 1-én, a befogadásakor közölte az alperessel, hogy inzulinos cukorbeteg, mégis csak négy nap elteltével jutott az inzulinellátásához. Emellett nyelőcsőfekélye volt, nem dohányzóként ártalmas számára dohányzó személyekkel egy helyiségben tartózkodni, mégis egy hónapot töltött dohányzó emberekkel közös zárkában. Bár egészségügyi részlegen is elhelyezték, ott tartózkodása 30 napja alatt nem vett részt orvosi vizsgálaton, nem kapott megfelelő gyógyszeres ellátást. Körülményei miatt éhségstrájkot jelentett be, de ennek ellenére helyzete nem változott. Állította, hogy maradandó egészségkárosodást szenvedett, melynek miben létét azonban

nem tudta megjelölni. A tények tisztázására szakértői bizonyítást indítványozott javaslatot téve a szakértőhöz intézendő kérdésekre.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a felperes nála történt elhelyezése óta a jogszabályban előírt orvosi kezelést és gyógyszeres ellátást maradéktalanul megkapta. A felperest 2005. szeptember 28-án végleg elszállították az alperestől és tudomása szerint a felperes a Büntetés-végrehajtás Központi Kórházában állt kezelés alatt éppen az állapotának megfelelő gyógykezelés biztosítása végett. Előadta, hogy amíg a felperes fogvatartási helye Vác volt, minden szükséges gyógyszerrel ellátták, így inzulinnal is, gyógykezelése folyamatos volt. A felperes éhségstrájkot nem folytatott, egy-egy alkalommal a napi étkezéseinek egyikét megtagadta. Az orvosi jelentés szerint a kontrollálni kívánó orvosi vizsgálatokat folyamatosan visszautasította. Tagadta a kereset jogalapját és összecszerúságát.

A Pest Megyei Bíróság 2007. december 3. napján meghozott 6.P.22.686/2006/38. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 900.000 Ft kereseti illetéket az állam viseli. A pártfogó ügyvédi díjat 24.400 Ft-ban állapította meg azzal, hogy abból 12.000 Ft a munkadíj, 2.400 Ft az általános forgalmi adó, 10.000 Ft a készkiadás. Rendelkezett a pártfogó ügyvédi díjnak az ellátmányból történő kiutalásáról.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdésébe foglalt különös és a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt általános feltételeket vizsgálta a felperes kártérítési igénye elbírálásánál figyelemmel a Ptk. 354. és 358. §-aira. Rögzítette, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes neki jogellenesen kárt okozott, hogy a károkozás és a jogellenes tevékenység között okozati összefüggés is fennáll.

Alaptalannak minősítette azt a felperesi érvelést, hogy az alperes jogellenes tevékenysége során szenvedett kárt. Az elsőfokú bíróság szerint az alperes nem járt el jogellenesen, a felperes állításával szemben mindvégig hiánytalanul biztosította a felperes számára az orvosi és gyógyszeres kezelést. A cukorbetegség miatti inzulinkezelést a felperes megkapta. Éppen a felperes volt az, aki az orvosi dokumentáció szerint alkalmanként visszautasította az orvosi kezelést és a gyógyszeres terápiát. Azt sem minősítette a valóságnak megfelelőnek, hogy a felperes csak éhségstrájkjal tudta kikényszeríteni az orvosi kezelést, mert ilyen ténylegesen nem történt.

A felperes többször és folyamatosan állt orvosi kezelés alatt, cukorbetegsége egyensúlyban van, nyelőcsőfekély nem mutatható ki nála, csupán nyelőcső gyulladásos állapot utáni hegesedése, már gyógyult állapotban. 2007. márciusában a gerincműtéten esett át, azonban a felperes a követelésével érintett időszakot 2005. augusztus 1. és szeptember 28. napja közötti időre tette, így a gerincműtét illetve az azt követő, esetleg felperes által sérelmezett bánásmód, elhelyezés már kívül esik az alperes tevékenységén. Rögzítette az elsőfokú ítélet, hogy a felperes

indítványára kihallgatott tanúk az általa elmondottakat részben nem támasztották alá, csak egy vallomás szólt arról, hogy a büntetés-végrehajtási intézetben mindenkor felmérték a dohányzó - nem-dohányzó igényeket, de előfordult, hogy a telítettség miatt rövidebb ideig az ilyen jellegű igényeket nem tudták teljesíteni. Az elsőfokú bíróság nem állapította meg az alperes jogellenes magatartását a felperes dohányzó zárkában történt elhelyezése miatt, mert az ilyen elhelyezés nem tartott hosszú ideig, és ez semmiféle egészségkárosodást, maradandót pedig végképp nem okozott.

A felperes keresetét az elsőfokú bíróság jogalap hiányában utasította el, és mint szükségtelent mellőzte az orvosszakértői bizonyítást. A felperes volt az, aki folyamatos orvosi és gyógyszeres ellátás ellenére több ízben visszautasította az együttműködést az orvossal, az orvosi személyzettel, visszautasította a gyógyszerek szedését, ezért ha bármiféle egészségromlás következett be, ez csak a saját magatartásának tudható be. Úgyszintén mellőzte a felperes további tanúk kihallgatására vonatkozó indítványa teljesítését, részben, mert szükségtelennek minősítette, részben, mert az idézéshez szükséges adatok nem álltak rendelkezésre.

A le nem rótt illeték viseléséről szóló rendelkezést - figyelemmel a felperes költségmentességére - a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ával, a pártfogó ügyvéd munkadíjának megállapítását a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 5. § (1) bekezdés b) pontjával indokolta.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényeket tévesen értelmezve helytelen jogi következtetésre jutott, miáltal ítélete jogszabálysértő. Fenntartotta, hogy bár az alperes előtt nyilvánvaló volt nyelőcsőfekély betegsége, nem gondoskodott arról, hogy még átmenetileg se legyen kénytelen dohányosokkal egy zárkában tartózkodni. Ezt a maga részéről bizonyította. Ezzel szemben az alperes nem bizonyította, hogy az inzulint időben és megfelelő mennyiségben biztosította volna a felperesnek. Állította, hogy szükség lett volna az orvosszakértői vizsgálatra, mert hogy fekélybetegsége egy bizonyos időpontban gyógyult volt, nem jelenti, hogy a dohányosok közötti tartózkodásnak nem lehetnek az egészségi állapotát rontó, életminőségét befolyásoló hatása. Úgyszintén szükség lett volna erre az inzulin adagolás orvosilag indokolt mértékének és idejének a megsértésével összefüggésben is. Kifogásolta, hogy az orvosszakértői vizsgálat hiányában nem tehetett fel olyan kérdéseket, amelyek eddig nem kerültek terítékre, miszerint ha az aktuális állapotában a sérelmezett körülmények még nem idéztek elő komoly egészségkárosodást, a felperes által állított mulasztásoknak a jövőbeni egészségi állapotára lehetnek-e káros hatásai, amelyek a nem vagyoni kártérítésben való marasztalást megalapozzák. Kérte belgyógyász szakértő kirendelését, mert álláspontja szerint a szakértői vélemény birtokában mód nyílna az elsőfokú ítélet megváltoztatására. Sérelmezte, hogy a személyes költségmentessége nem terjedt ki a szállítási költségekre, ami megakadályozta a bíróság előtti megjelenését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte az abban írt helyes indokok alapján. Perköltségigény nem érvényesített.

A felperes fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése, a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében felülbírált (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges mélységben a tényállást feltárta, a bizonyítást lefolytatta.

A felperes a Ptk. 349. § (1) valamint a 339. § (1) bekezdései alapján vizsgálendő kártérítés iránti keresetet terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a kártérítési felelősséget megalapozó körülmények bizonyítása nem történt meg. A felperes még előadás szintjén sem közölte, hogy milyen jellegű nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható hátrány érte az alperes tevékenységéből eredően. Önmagában a dohányzókkal egy zárkában történő átmeneti elhelyezés egészségkárosodást nem idéz elő. A felperes maga sem határozta meg, hogy az alatt az alig egy hónap alatt, amíg ilyen zárkában kellett tartózkodnia, nála valamilyen konkrét egészségi ártalom jelentkezett, és illet az erre illetékesnek (orvos, parancsnok) sem jelzett. A cukorbetegség miatti inzulinos kezelés és az indokolt étrend hiányosságaival kapcsolatosan is csak előadás volt a felperes részéről, de nem bizonyította ennek megtörténtét, az ebből eredő egészségi állapotban történő kedvezőtlen változást. Vagyis a felperes a kártérítési felelősség alapvető elemét, a kárt nem bizonyította amellet, hogy az alperes részéről a jogellenes magatartás megtörténte sem volt feltárható. Ilyen körülmények között a szakértői vélemény elkészítésére vonatkozó kirendelés nem a perben feltárható adatokon, hanem feltételezéseken alapult volna, melyet az elsőfokú bíróság indokoltan mellőzött. Az elsőfokú bíróság megalapozottan döntött úgy, hogy a kártérítési felelősség kötelező elemei hiányában a felperes keresete nem alapos, az elutasítandó, ezért döntését a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - utalva a 254. § (3) bekezdés második mondatára - helybenhagyta.

Az alperes a másodfokú eljárásban perköltsége megállapítását nem kérte, azt a másodfokú bíróság tehát mellőzte (Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (2) bekezdés). A felperes számára engedélyezett költségmentesség (Pp. 84. § (1) bekezdés a) pont) folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli. A felperes képviselőjére kirendelt pártfogó ügyvéd díjának megállapítása a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 1. § (3) és (4) bekezdésein, 5. § (1) bekezdés b) pontján és (2) bekezdésén alapult.

Budapest, 2008. április 10.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: